నాకూ ఓ ప్రేమకథ ఉంది!

ఒక వయసు దాటిన కన్యను ఎవరూ ఆశించరు. వయస్సులో చిగురించిన కోరికలు నెరవేరవు. ఎంత అణచుకున్నా మానసికంగా క్రుంగిపోతుంది. కేవలం కలల్లో బ్రతుకుతూ తనకూ ఓ ప్రేమకథ వుండాలని తృప్తి పడటం సహజం.

చివుకుల సీతారామ్‌బాబు

[illegible] ద్దంలో చూసుకుంటూ అలంకరణకు చివరి మెరుగులు దిద్దుకుంది మధువాణి.

ఎదురుగా కనిపిస్తున్న తన ప్రతిబింబాన్ని చూస్తుంటే మనస్సులో ఏదో తెలియనంత బాధగా ఉంది. ఎందుకిలా అయిపోతుంది తన మనస్సు ఈ మధ్య? ఒకప్పుడు అక్కడక్కడా మెరిసిన వెండి దారాలు తొంగి చూస్తున్నాయి. కళ్ళ కింద నల్లని చారలు [illegible] ఉన్నాయి. [illegible] మెరుపు లేదు. [illegible] లో మునుపటి [illegible] లేదు.

నిస్పృహగా నిట్టూర్చింది మధువాణి.

వయస్సు ముప్ఫయి దాటి ఉన్నాయి తనకు ఇప్పుడే. ఇన్నాళ్ళ ఇంత మునుపటి మెరుపు ఎలా ఉంటుంది? [illegible] ఎలా [illegible]? కానీ...కానీ...[illegible] [illegible] ఏం చేయవలసింది ఇంక [illegible]? [illegible] తల్లి తండ్రులు [illegible] ఉండి [illegible] ప్రేమించే హృదయం కోసం. [illegible] తండ్రి దగ్గరున్న [illegible] [illegible].

[illegible] (పక్కన పెట్టిన [illegible] తీసుకుని వంటింట్లోకి నడిచింది. కంచంలో అన్నం పెట్టి [illegible] ఎదురు చూస్తున్నది తల్లి [illegible].

"ఇంత ఆలస్యం చేశావేమే? అన్నం చల్లారి పోయింది కూడా" అన్నది.

[illegible] మధువాణి.

"జీవితమే చల్లారి పోయింది. ఇక అన్నం గురించి దిగులెందుకమ్మా"?

మధువాణిని విచిత్రంగా చూసింది [illegible].

తిరిగి ఏమీ అనలేదు.

[illegible] అన్నం తిని ఎవరో తరుముతున్నట్లుగా అక్కడనుండి లేచి వచ్చింది మధువాణి. హేండ్‌బ్యాగ్ అందుకుని బయటికి నడుస్తూ ఏదో చెప్పటానికి గదిలో [illegible] నిలబడ్డ తల్లిని చూసింది ప్రశ్నార్థకంగా.

"[illegible] కు పచ్చళ్ళు ఫీజు కట్టాలి."

[illegible] చేస్తున్నట్లుగా [illegible] కుని అడిగింది [illegible].

"[illegible] కదరా [illegible] చెప్పు" అని చెప్పి [illegible] బయటకు నడిచింది.

[illegible] ఎదురుగా ఉన్న తండ్రి ఎటంధకారంలో [illegible] మధువాణికి వినిపించక పోలేదు. అయినా వినిపించనట్లే బయటికి నడిచింది.

ఆ ఐదు నిమిషాల్లో బస్‌స్టాప్ దగ్గరకు చేరింది.

అక్కడ నిలబడి బస్ కోసం ఎదురు చూస్తుంటే గడచిపోయిన ఎన్నో ఉదయాలు, గడిచిపోయిన ఎన్నో వసంతాలు, వదిలేసుకొన్న ఎన్నో ఆశలు ఒక్కసారిగా మధువాణిని ఆక్రమించుకోసాగాయి!

*   *   *

[illegible] అతను మధువాణిని చూశాడు. మధువాణిలో ఏదో ప్రకంపన కలిగింది. అతని కళ్ళు చూస్తుంటే సిగ్గుతో రెప్పలు వాలిపోయాయి. [illegible] ఒడియంతో హృదయం మునిగి తేలుతూంది.

దగ్గరకు వచ్చాడు అతను.

"నా పేరు గంగాధరం!"

అలా చెబుతున్న అతని చూపు ఆమె హృదయాంతరాళంలోకి చొచ్చుకొని పోయి గిలిగింతలు పెట్టింది.

"ఊ" అన్నది నెమ్మదిగా.

అంతకు మించి మాట పెగలలేదు మధువాణికి. అతన్ని బస్‌స్టాప్‌లో రోజూ చూస్తూ వుంది తను. తనకేసి అదోలా చూస్తాడు. ఆ చూపులో ఏదో తెలియని విచిత్రమైన భావం మెదిలి హృదయాన్ని జివ్వు మనిపిస్తుంది.

"మీకిష్టమై అభ్యంతరం లేకపోతే నడచి వెళుతూ మాట్లాడుకుందాం. బస్ రావటానికి ఇంకా టైముంది" అన్నాడు.

తల ఊపింది మధువాణి.

మనస్సు నిండా ఆలోచనలు ఒక్కసారిగా ముసురుకున్నాయి. అతను తనతో ఏం మాట్లాడుతాడు? ఒక మగాడితో ఒంటరిగా మాట్లాడాల్సిన మాటలు ఏముంటాయి? మనసు ఏదో ఊహ [illegible]. చెంపల్లోకి రక్తం ప్రసరించింది. తెలియకుండానే సిగ్గు వచ్చింది ఆమెకు.

"ఏమిటో ఆలోచిస్తున్నారు." మౌనాన్ని [illegible] గంగాధరం అడిగాడు.

"ఏం లేదు" అన్నది మధువాణి మామూలుగా అయిపోతూ.

గంగాధరం కొద్దిసేపు ఏమీ మాట్లాడలేదు.

బహుశా తను చెప్పబోయే విషయాన్ని సిద్ధం చేసుకుంటున్నాడేమో అనుకుంది మధువాణి. ఆ ఊహ నీ

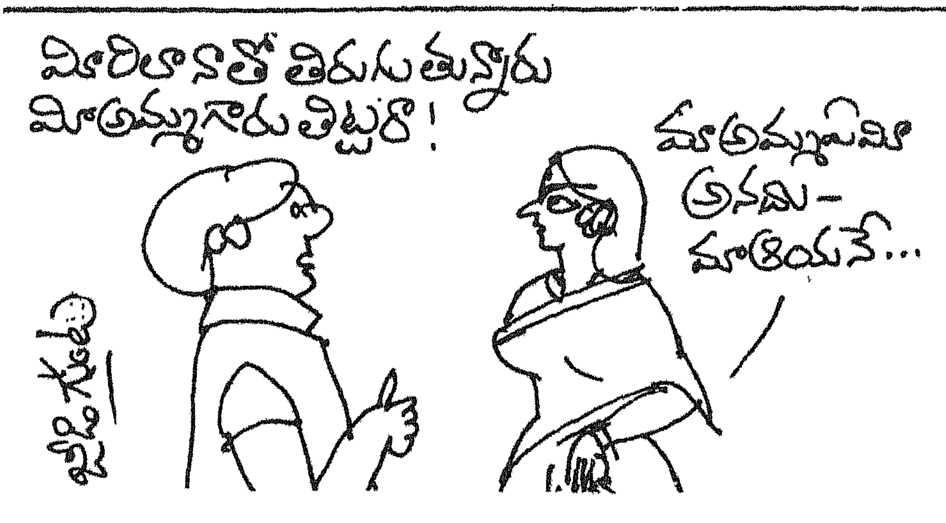

మనస్సుకు నచ్చిన సువాసనలు వెదజల్లు
విల్లెట్ రోచాస్ ప్రైవేటు లిమిటెడ్
మద్రాసు 600 034
CROWN/MR/198

మన్నట్లుగా కొంతసేపటికి అతను మాట్లాడ సాగాడు.

"మీరు రోజూ వెళ్ళే బస్సులోనే నేనూ ప్రయాణం చేస్తుంటాను. మిమ్మల్ని చూసిన మొట్టమొదటి రోజునే నా హృదయం అదోలా అయింది. ప్రతిరోజూ మిమ్మల్ని చూస్తుంటే మనస్సులో మీ పట్ల ఆరాధన పెరిగి పోతుందే కాని, కనీసం ఉన్న స్థితి కూడా ఉండటం లేదు." చెబుతూ ఆగాడు గంగాధరం.

నిశ్శబ్దంగా వింటున్నది మధుమతి. అతని మాటలకు హృదయం ఎరవళ్ళు తొక్కుతూంది. ఏదో తెలియని పరవశంతో మనస్సు తేలియాడుతూంది.

ఆమె ఏమీ అనక పోవటంతో మళ్ళీ కొనసాగించాడు.

"నాకు తల్లీ తండ్రీ ఉన్నారు. తమ్ముడు ఇక్కడే మెడికల్ కాలేజీలో చదువుతున్నాడు. ఒక్కగానొక్క చెల్లెలు మొన్ననే ఎస్.ఎస్.సి. రాసింది. నా ఇష్టాన్ని మా ఇంట్లో ఎవ్వరూ కాదనరు. మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే నేను మిమ్మల్ని వివాహం చేసుకోవాలనుకుంటున్నాను." ముగించాడు గంగాధరం.

అతని మాటలు వింటుంటే కలలా తోచింది మధుమతికి. ఇదేమిటి—అతనలా మాట్లాడుతున్నాడు? తనెవరు? అతనెవరు? ఏమిటి తమ మధ్య పరిచయం? తనను వివాహం చేసుకుంటానని ఎంత ధైర్యంగా చెబుతున్నాడు? తనని అతడు ప్రేమిస్తున్నాడా?

"మీరు త్వరపడి నిర్ణయం తీసుకో కండి. రెండు, మూడు రోజులు బాగా ఆలోచించండి. జీవితాన్ని గురించిన నిర్ణయాలు ఎంతో ముందు చూపుతో చెయ్యాల్సినవి కనుక నిదానంగా ఆలోచించండి" అన్నాడు.

మాట్లాడలేదు మధుమతి.

మళ్ళీ అతనే అన్నాడు: "మీకు ఇష్టమైతే మీ వాళ్ళతో మాట్లాడుతాను. ఏ విషయమూ రెండు, మూడు రోజుల్లో చెప్పండి. ఇది నా అడ్రెస్. మీరు ఎప్పుడు రావాలనుకున్నా మా ఇంటికి రావచ్చు. మీరు అలా రావటానికి ఇష్టపడని పక్షంలో ఈ బస్ స్టాప్‌లోనే మనం మళ్ళీ కలుసుకుందాం."

అతని అడ్రెస్ రాసి ఉన్న కాగితాన్ని మధుమతి కిచ్చి "మళ్ళీ కలుస్తాను" అంటూ వెనక్కి వెళ్ళిపోయాడు గంగాధరం. వెళుతున్న అతన్ని కొద్ది సేపు చూసి ముందుకు కదిలింది మధుమతి.

ఆ రెండు రోజుల్లో బాగా ఆలోచించింది మధుమతి.

తన తండ్రి ఎలిమెంటరి స్కూలు టీచరు. ఇంకో ఏడాదిలో రిటైర్ కాబోతున్నాడు. తన వెనక తోడబుట్టిన వాళ్ళు ఇంకా ఐదుగురు ఉన్నారు. తండ్రి రిటైరు అయితే మరో వైపు నుండీ పైసా కూడా వచ్చే మార్గం లేదు, తన జీతం తప్ప. మరి వాళ్ళ భవిష్యత్తు మాట ఏమిటి? వివాహం చేసుకుంటే తను వాళ్ళని సరిగ్గా చూడగలుగుతుందా? అతను అంగీకరిస్తాడా? వాళ్ళ పోషణకూడానా స్వీకరించటానికి? ఒక వేళ అంగీకరించినా తనకి ఒకరో, ఇద్దరో పిల్లలు పుట్టిన తరవాత వాళ్ళ మీద శ్రద్ధ తగ్గిపోతే వాళ్ళ గతి ఏమిటి? ఎంతగా ఆలోచించినా సమస్య ఎటూ తేలలేదు.

చిట్టచివరికి ఓ నిర్ణయం తీసుకుంది మధుమతి.

ఇంటికి పెద్ద కూతురు తను. కొడుకైనా, కూతురైనా కూడా తనే. తండ్రి కష్టసుఖాల్లో పాలు పంచుకోవాల్సిన బాధ్యత తన మీద కూడా ఉంది. కనక తన వివాహ ప్రసక్తి మరో నాలుగేళ్ళ దాకా వాయిదా వెయ్యాలి. ఈ లోపల తన తమ్ముళ్ళకీ, చెల్లెళ్ళకీ బాగా చదువులు చెప్పించాలి. ఈ సంసారం ఓ ఒడ్డుని పడే వరకూ తను కోరికల్ని, ఆశల్ని చంపుకోవాలి. ఈ సంసార బాధ్యత స్వీకరించినందుకు తల్లీ, తండ్రీ గర్వపడాలి.

అలా నిర్ణయం తీసుకున్న మధుమతి రెండవ రోజు తను పెళ్ళికి సుముఖంగా లేనని చెప్పింది గంగాధరంతో.

అది విని దెబ్బ తిన్నట్లుగా చూశాడు అతను. ఆ చూపుల్లో ఆరాధనా, ప్రేమా బాధగా తొంగి చూశాయి. ఉద్వేగానికి లోనవుతున్న హృదయాన్ని అదుపుచేసుకుంటూ అప్పుడే వచ్చి ఆగిన బస్సులోకి ఎక్కింది మధుమతి.

* * *

బస్ వచ్చి ఆగింది.

యాంత్రికంగా ఎక్కింది మధుమతి. మరి కొంతమందినికూడా ఎక్కించుకుని కదిలింది బస్సు. వేగంగా వెళుతున్న బస్ మోత మధుమతి మనస్సుని మరింత చికాకు పరుస్తున్నది.

చుట్టూ చూసింది ఓ సారి.

రద్దీగా ఉన్నది బస్ అంతా. కొద్ది దూరంలో ఉన్న ఓ ఇరవై ఏళ్ళ కాలేజీ అమ్మాయి చుట్టూ చేరి ఉన్నారు నలుగురైదుగురు కుర్రాళ్ళు. బస్ కుదుపులను వంకగా తీసుకుని ఆ అమ్మాయిని తాకుతూ ఆత్మానందాన్ని పొందుతున్నారు. ఆ అమ్మాయి ఇబ్బందిగా కదులుతున్నది.

నవ్వొచ్చింది మధుమతికి ఆ అమ్మాయిని చూస్తుంటే.

ఎందుకు ఆ అమ్మాయి అంత ఇబ్బందిగా ఫీలవుతున్నది? ఎన్నో ఇందరు ఆడవాళ్ళు ఉన్నాకూడా ఆ కుర్రాళ్ళు ఆ అమ్మాయి చుట్టూనే ఎందుకు చేరారనేది తెలుసుకోదేమిటి? ఆ అమ్మాయినే కావాలని తాపత్రయ పడుతున్నారు. ఆ అమ్మాయి శరీర స్పర్శకే తృప్తి పడుతున్నారు. ఆ అమ్మాయి తెలుసుకోలేక పోతున్నది కాని, అది ఎంత గర్వ కారణం!

తన కేసి చూసుకుంది మధుమతి. తన చుట్టూ కూడా చూసుకుంది.

ఎవరూ తనని తాకాలని తాపత్రయ పడటం లేదు. బస్ కుదుపుల వంకతో తన శరీరాన్ని ఎవరి శరీరం స్పర్శించటం లేదు. అందరూ తనకు ఎడంగానే నిలబడతారు. బస్ కుదుపుల్లో తనని తాకే అవకాశం వాళ్ళకి వచ్చినా

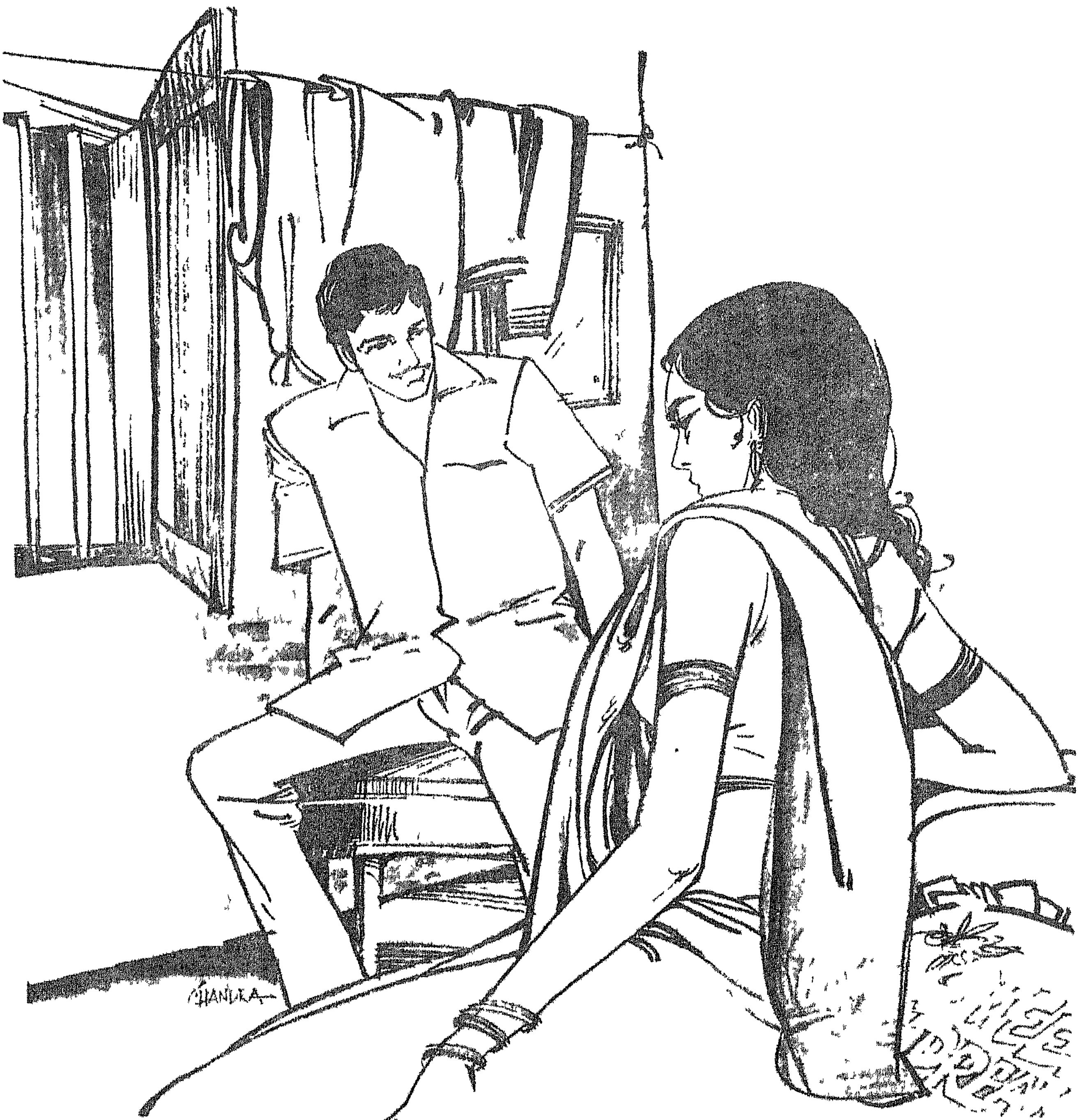

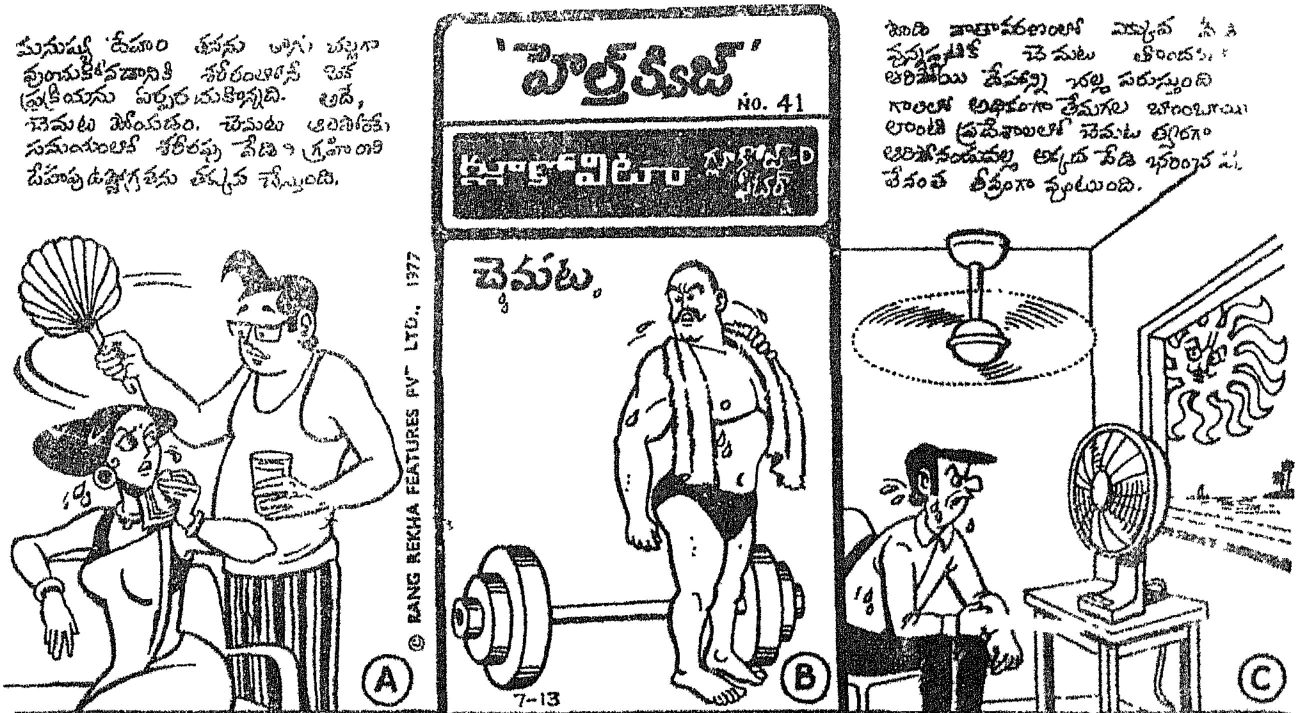

మా... మొదటి సరియైన జవాబులు గల 10 ఎంట్రీలకు 100 గ్రాముల 'గ్లూకోవిటా గ్లూకోజ్' ప్యాకెట్లు పారితోషకముగా పంపబడును.

హెల్త్ క్విజ్ నం. 39 లో పేర్కొనబడిన అన్ని విషయములూ సరియైనవి

డా: ...

అధికమైన వ్యాయామం తర్వాత విశ్రమించేటప్పుడు చెమట వెంటనే ఆరిపోదు. దేహం ఒక్కసారిగా చల్లబడితే జలుబు, జ్వరం లేక కండరాల నొప్పి రావచ్చును. దీనిని అరికట్టడానికి వ్యాయామం తర్వాత దేహాన్ని తుడుచుకోగాని, స్వెటర్‌తో గాని కప్పడం మంచిది.

ఇందులో పేర్కొనబడిన మూడు విషయాలలో ఒకటి తప్పు కావచ్చు. తప్పయినచో సరియైన జవాబు వ్రాసి ఈ కూపన్‌ని పూర్తి చేసి, ఈ క్రింది అడ్రసుకు పంపండి
అన్ని కరెక్ట్/స్టేట్‌మెంట్ A / B / C * ...
సరియైన జవాబు జతపరచబడినది.
* తప్పయినది కొట్టివేయండి.

Health Quiz/ హెల్త్ క్విజ్ 41 ...
Post Box No. 7004
Bombay—400 028.

పూర్తి పేరు ....

చిరునామా ....

హెల్త్ క్విజ్ నంబరు 41 లో ప్రశ్నలకు జవాబులు హెల్త్ క్విజ్ నంబరు 43 తో బాటు ప్రచురించగలము

లా పడకుండా బలవంతంగా ఆపుకుంటారు. ఎందుకని అలా? తను అప్పుడే ముసలి దయిపోయిందా? ఎటువంటి వాళ్ళ హృదయాలను ఆకట్టుకునే సౌందర్యం తననుండి వేరయి పోయిందా!

దిగవలసిన స్టేజి వచ్చేసరికి ఆలోచనల నుంచి తేరుకుంటూ కిందకు దిగింది మధుమతి. దగ్గర్లో ఆఫీసు బిల్డింగ్స్ కనిపిస్తున్నాయి.

అలవాటుగా అడుగులు పడ్డాయి. ఆఫీసు మెయిన్ గేటు దాటుతుంటే ఎక్కడనుండి వచ్చాడు గోపాలమూర్తి. మధుమతి కేసి చూసి చిన్నగా నవ్వాడు నమస్కరింపుగా. వెంటనే మళ్ళీ తల తిప్పుకుని లోపలికి నడిచాడు వేగంగా.

అతన్ని చూస్తే విపరీతంగా కోపం కలుగుతుంది మధుమతికి.

కారణంకూడా అమెకే చిత్రంగా అనిపిస్తుంది. కొత్తగా చేరిన లేడి టైపిస్టు రోజీ ఎక్కడ కనపడినా ఏవో కబుర్లలో పడేసి గంటల కొద్దీ కాలక్షేపంచేస్తాడు కానీ, తను కనపడితే: ముఖం మీద ఓ చిరు నవ్వు పులుముకుని ముఖం పక్కకు తిప్పుకు వెళ్ళిపోతాడు. ఎందుకని అలా చేస్తాడు గోపాలమూర్తి? వయస్సులో రోజీ తన కంటే చిన్నదే కావచ్చు. కానీ తనకు అప్పుడే ఏభై ఏళ్ళు వచ్చెయ్య లేదుగా. తనూ ఎప్పరితోనూ సుభావంగా ఉండాలని ప్రయత్నించడం లేదుగా. . . అందరితోటీ కలుపుగోలుగా, ఎంతో, సరదాగా ఉండాలనికూడా ప్రయత్నిస్తుంటుంది. మరి తన నెందుకు అంత ప్రత్యేకంగా చూస్తారు?

రిజిస్టర్‌లో సంతకం పెట్టి వచ్చి టైపు మిషన్ ముందు కూర్చుంది మధుమతి - టైపు చెయ్యవలసిన కాగితా లను సర్దుకుంటూ.

మరు క్షణంలో అలవాటు పడిన మధుమతి వేళ్ళు కీబోర్డ్ మీద నాట్యం చెయ్యసాగాయి.

*   *   *

"ఆ టైపు మిషన్ను చూస్తే నాకు చాలా ఈర్ష్యగా ఉంది" అన్నాడు విశాల్.

సమయం రెండు అయింది. లంచ్ అవర్ కావటంతో ఆఫీసు అంతా ఖాళీగా ఉంది చాలా వరకు. టైపు చేసిన కాగితాలను ఫోల్డర్ మీదనుంచి తీస్తూ విశాల్ కేసి చూసింది ఓరగా మధుమతి.

"ఎందుకూ?" అడిగింది నవ్వుతూ.

"ఉదయం పది గంటల నుండీ సాయంత్రం అయిదు గంటల వరకు మిస్ మధుమతిదేవిగారి లేత వేళ్ళ స్పర్శను అనుభవించగలిగే అదృష్టం పట్టినందుకు" చిలిపిగా నవ్వుతూ అన్నాడు విశాల్.

నవ్వింది మధుమతి.

నవ్వులో సిగ్గు ఉంది.

"నిజం" మధుమతీ? ఆ అదృష్టం నాకు ఎందుకు లేదా అని ఆలోచిస్తుంటాను ప్రతి రాత్రికూడా. నువ్వు ఈ ఆఫీసులో చేరినది మొదలు నా హృదయంలో స్థిరపడి పోయావు. నీ సాన్నిధ్యం నాకు కావాలి అనిపిస్తుంది ప్రతి క్షణంకూడా. నా కోరిక తీర్చలేవా మధుమతీ?" ఆరాధన, ఆవేశం కలిసిన స్వరంతో అన్నాడు విశాల్.

అదే ఆఫీసులో క్లర్క్‌గా పని చేస్తున్నాడు విశాల్‌. అందమైన విగ్రహం. పెదవులపై ఎప్పుడూ చెరగని చిరునవ్వు. అందరితోనూ సరదాగా, హుషారుగా

ఉంటాను. మధుమతికి ఒకేసారి ఆయన మాటతో సిగ్గూ, సంతోషమూ రెండూ కలిగాయి.

"ఇది ఆఫీసు?" అన్నది గుర్తు చేస్తూ.

"ఐయామ్ సారీ, ఏదో ఆవేశంలో త్వరపడి మాట్లాడుతున్నాను. ఆఫీసు అయిన తరవాత మాట్లాడుకుందాం" అన్నాడు విశాల్, తనుకూడా బయటికి వెళుతూ.

వెళ్ళి పోతున్న విశాల్‌ని పరీక్షగా చూసింది మధుమతి.

ఆ వ్యక్తితో జీవితం పంచుకోవడానికి మనస్సు అభ్యంతరం పెట్టలేదు. కానీ, వెంటనే ఇల్లు గుర్తొచ్చింది.

తన తండ్రి ఆరు నెలల క్రితం రిటైరు అయి ఉన్నాడు. పెద్ద చెల్లెలు ఈ సంవత్సరమే కాలేజీలో చేరింది. పెద్ద తమ్ముడు స్కూలు ఫైనల్ చదువుతున్నాడు. అప్పుడప్పుడు అడుగుతాడు పెద్ద తమ్ముడు "అక్కయ్యా? నన్ను డాక్టరు చదివిస్తావా?" అని అప్పుడు తను ఏమని చెప్పేది? "నువ్వు కష్టపడి చదివి పాసు అయితే తప్పకుండా చదివిస్తాను" అనేది. ఆ వెంటనే వాడి కళ్ళల్లో మెరిసే మెరుపు చూసి తాను ఎంత గర్వపడ్డది!

తండ్రి అంటూ ఉంటాడు అప్పుడప్పుడు—"వయస్సు వచ్చిన ఆడపిల్ల చేత ఉద్యోగం చేయిస్తున్నా నమ్మా" అని బాధ పడుతూ. అప్పుడు తను ఏమని చెప్పింది? "మా గురించి దిగులు పెట్టుకోకు, నాన్నా? తమ్ముడు డాక్టరుకావాలి. చెల్లెలు ఎంత వరకు చదువుతానంటే అంతవరకు చదివిస్తాను. దాని పెళ్ళి గురించికూడా నువ్వేమ్మాత్రం బాధ పడకు. అది చేసే బాధ్యతకూడా నాది. నువ్వు నిశ్చింతగా ఉండు" అని అభయమిచ్చేది. అప్పుడు ఆయన కళ్ళల్లో తొంగి చూసిన సంతోషం చూసి ఎంతగా పొంగి పోయింది!

మరి ఆ మాటలన్నీ అలా పోవలసిందేనా? తన జీవితాన్ని తాను వెతుక్కుంటూ వెళ్ళిపోతే ఎలా? వాళ్ళ భవిష్యత్తు ఏమవుతుంది?

ఆలోచనలతో మధుమతి తల వేడెక్కి పోయింది.

ఆ సాయంత్రమే చెప్పింది తనిప్పట్లో వివాహానికి సుముఖంగా లేనని, మరో మూడు, నాలుగేళ్ళ దాకాకూడా ఆ విధమైన ఆలోచన తనకి లేదని.

విశాల్‌తో ఆ మాటలు చెబుతుంటే కళ్ళ వెంట నీళ్ళు తిరిగాయి మధుమతికి.

మధుమతి చెప్పిన నిశ్చయం విని నిశ్చేష్టపోయి చూస్తున్న విశాల్ ముఖం మరో రెండు రోజుల దాకా మరిచిపోలేక పోయింది ఆమె.

* * *

సాయంత్రం అయిదైంది.

అప్పటివరకు చెక్ చేసిన ఫైలు డ్రాయర్‌లోకి సర్ది లేచి నిలుచుకుంది మధుమతి.

అయిపోయింది. తన జీవిత ప్రయాణంలో మరొక రోజుకూడా గడిచి పోయింది. మళ్ళీ రేపు వస్తుంది. అదీ ఇలాగే గడిచి పోతుంది. ఇంక ఇంతేనా ఈ జీవితం? పర్స్ చేతిలోకి తీసుకుని బయటకు నడిచింది.

మనస్సు నిండా అస్తవ్యస్తమైన ఆలోచనలు. తనలో నెల రోజులుగా ఈ ప్రచ్ఛన్న యుద్ధం జరుగుతూంది. ఎందుకని తనలో ఈ మార్పు? ఏదో తెలియని చికాకు. ఏదో పోగొట్టుకున్న వెలితి. తీర్చుకోలేని లోటు జరిగిపోయిన బాధ. ఈ సంఘర్షణ ఎలా చల్లారుతుంది?

బస్ స్టాప్ దగ్గరయింది.

మరి కొద్ది సేపట్లో వచ్చి ఆగిన బస్ ఎక్కింది మధుమతి.

ఇంటికి చేరేసరికి దాదాపు చీకటి పడబోతూంది. వరండాలో రెండో చెల్లెలికి పాఠం చెబుతూ కనిపించాడు గోపీనాథ్.

లోపలికి వస్తున్న మధుమతిని చూసి పలకరింపుగా నవ్వాడు. తనూ నవ్వి లోపలికి నడిచింది మధుమతి.

పర్సు టేబుల్ మీద పడేసి తన గదిలోకి నడిచింది. శరీరమంతా నిస్సత్తువ. ఏదో తెలియని నిర్లిప్తత. మంచం మీద వాలిపోయింది మధుమతి, అలిసి పోయిన శరీరంతో.

కళ్ళు మూతలు పడ్డాయి. వరండాలో గోపీనాథ్ తన రెండవ చెల్లెలికి పాఠం బోధిస్తున్నాడు పెద్దగా.

రెండవ చెల్లెలు!

పి. యు. సి. చదువుతూంది అది.

పెద్ద చెల్లెలికి పెళ్ళి చేసేసింది. ఇద్దరు పిల్లలుకూడా దానికి. సంసారం హాయిగానే సాగిపోతుంది. రెండవ చెల్లెలికీ ఒకటి రెండేళ్ళలో పెళ్ళి అయిపోతుంది. అదికూడా భర్తతో పాటు హాయిగా జీవితం సాగిస్తుంది. మెడిసిన్ చదువుతున్నాడు పెద్ద తమ్ముడు. మరో రెండేళ్ళలో వాడూ స్థిర పడి పోతాడు. తరవాతి వాళ్ళు ఇంకా చిన్న పిల్లలు. వాళ్ళ జీవితాలకి ఇప్పట్లో దిగులు లేదు. అంతా ఆనందంగానే ఉన్నారు. అందరి జీవితాలు హాయిగానే ఉన్నాయి. కాని. . . కాని. . . తన బ్రతుకే ఇలా అయింది.

ఒక్కసారిగా తన మీద తనకు జాలి కలిగింది మధుమతికి.

ఎందుకు జరిగింది ఇలా? తను చేజేతులా చేసుకుందా ఇదంతా? తన వాళ్ళ ఆనందాన్ని చూసి తను ఈర్ష్య చెందుతూందా? కాదు. . . కాదు. . . తన జీవితంలో ఆ ఆనందం కరువయిందనే మాత్రమే బాధ పడుతూంది. అంతే.

"అక్కా!"

కళ్ళు తెరిచి చూసింది మధుమతి. ఎదురుగా రెండవ చెల్లెలు.

"ఏమిటి?"

"మాస్టారు నీతో మాట్లాడా లన్నారు. . . ఇక్కడికి పిలవనా? . . . నువ్వే వస్తావా?" తల వంచుకుని అడిగింది చెల్లెలు.

"ఇక్కడికే పిలు?" అంటూ మంచం మీదనుండి లేచి నిలబడింది మధుమతి.

గోపీనాథ్‌కి తనతో ఏం మాటలు ఉంటాయి? అతను బి. ఇడి. పాస్ అయ్యాడు. ఇంకా ఎక్కడా ఉద్యోగం దొరకలేదు. ఏదో స్కూల్లో టీచరు ఉద్యోగానికి ప్రయత్నిస్తున్నట్లు చెప్పాడు. ట్యూషన్లు చెప్పుకుంటున్నాడు. ఒకటి రెండు నెలల్లో ఉద్యోగం దొరుకుతుందికూడా అతనికి. లోపలికి వచ్చాడు గోపీనాథ్.

"కూర్చోండి" అన్నది మధుమతి కుర్చీ చూపిస్తూ.

"థాంక్స్" అంటూ కూర్చున్నాడు. నిలబడే తనను చూస్తున్న మధుమతి. వాలిన వేలితో గడ్డం మీద గీస్తూంది.

"ఏదో మాట్లాడా లన్నారట?"

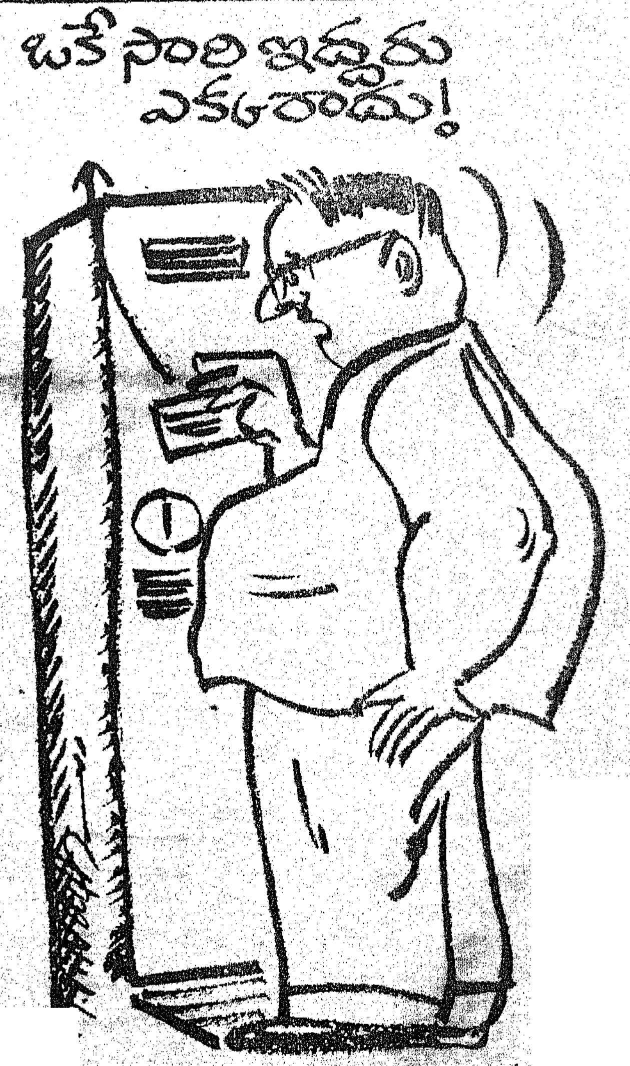

చుట్టూ కొండలు. ఆ కొండలమీద నుండి బిలబిలమంటూ మైదానంలోకి దిగే జనం. తులా సంక్రమణకోసం ఎదురు చూచిన జనం. సుదూర ప్రాంతాలనుండి జనాన్ని ఆకర్షించే ఈ జాతర—కావేరి జాతర. నెల రోజులు జరుగుతుందీ జాతర. మైదానంలో తెల తెలవారే రాగి పైకప్పు కొండల మీదకే కనబడుతుంది. ఆ పైకప్పు కనబడగానే రెండు చేతులెత్తి దండం పెడతారు జనం. లోయలోకి దిగేటప్పుడు, ఎదురెదురైనప్పుడు "సలాం కల్లు" దగ్గరనుంచి నమస్కారం చేస్తారు. నది పుట్టేచోట రాతికట్టడం, దానిమీద చిన్న ఆలయం కట్టారు. దానిముందర 30 అడుగుల చదరపు తటాకం. నది లోంచి నీరు అందులోకి వెడుతుంది. లోపలికి వచ్చే నీరు వస్తూ ఉండగా, బయటికి వెళ్ళే నీరు వెడుతూ ఉంటుంది.

హిమాలయాలలో బదరీనాథ్ ఆలయం వెలుపల ఉన్న తటాకంలో మోస్తరుగా ఈ తటాకంలోకి దిగిన యాత్రికులు పవిత్ర ఘడియలకోసం ఆత్రతతో ఎదురుచూస్తూ ఉంటారు. హఠాత్తుగా జనంలో కలకలం ప్రారంభమవుతుంది. కావేరి మాత కనికరించినదని పూజారి ప్రకటించగానే జనం ముందుకు తోసుకు వస్తారు. జన్మస్థానంలో బుడబుడమనే శబ్దం కావేరి మాత వచ్చినట్టు నిదర్శనం. ఇదే తలకావేరి. కావేరిలో స్నానం చేసిన చిన్నా పెద్దా సప్తఋషులు తపస్సు చేసిన బ్రహ్మగిరి శిఖరాన్ని ఎక్కుతారు. దీని ఎత్తు 300 అడుగులు. పాండవులు వనవాస సమయంలో ఇక్కడంతా తిరిగారట.

ఈ నది పుట్టుక గురించిన కథ లనేకం. కావేర ముని బ్రహ్మగిరిమీద తపస్సు చేశాడు. బ్రహ్మదేవుడు ఆ తపస్సుకు మెచ్చి పార్వతీదేవికి ప్రతిరూపమయిన లోపాముద్రను మునికి కుమార్తెగా ప్రసాదించాడు. అప్పటి నుండి ఆమె కావేరిగా పేరుపొందింది. అందులో స్నానం చేసినవారి పాపాలను కడిగివేయగల మహత్తును ఇవ్వవలసిందిగా బ్రహ్మను కోరి, లోపాముద్ర వరాన్ని పొందింది.

కావేరి పుట్టినచోటును అమంకతీర్థమనీ, శంఖ తీర్థమనీ కూడా అంటారు. బ్రహ్మగిరిమీద ఉసిరిక చెట్టు రూపంలో ఉన్న విష్ణుమూర్తిని, తన చేతిలోని శంఖంలోంచి నీరుపోసి బ్రహ్మదేవుడు అభిషేకించాడనీ, ఆ నీటితో వ్రజనది ఏర్పడిందనీ అంటారు. వ్రజ కావేరి నదిలో కలుస్తుంది. స్కాంధవేదా కార్తికేయ పురాణాన్ని కావేరి పురాణమని కూడా పిలుస్తారు.

నది పుట్టుకనుండి సముద్రంలో కలిసే దాకా ఇందులో వర్ణించారు. మరో కథలో తీర్థయాత్రకు బయలుదేరిన చంద్రవర్మ అనే రాజు బ్రహ్మగిరి చేరుకున్నాడు. అక్కడి ప్రకృతి శోభ, ప్రశాంతత అతణ్ణి ముగ్ధుని చేశాయి. అక్కడే ఉండిపోయి పార్వతీదేవి గురించి తపస్సు చేశాడు. దేవి ప్రత్యక్షమయింది. విజయం సమకూర్చే ఒక కత్తినీ, ఎంతో వేగంగా పయనించగల తెల్లటి

"అప్పుడు. . . కానీ, నేను చెప్పింది విని నన్ను అపార్థం చేసుకోకండి. నా ఉద్దేశ్యం మీ ఇష్టపూర్వకంగా లేకపోయినా మీరు మామూలుగా తీసుకోవాలి" అన్నాడు గోపీనాథ్ తన చేతివేళ్ళను చూసుకుంటూ తల వంచుకుని.

అతని కేసి చూస్తూంది మధుమతి.

* * *

"మీతో మాట్లాడాలి" అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

అప్పుడే ఆఫీసు నుండి వచ్చింది మధుమతి. బి. ఎస్‌సి. చదువుతున్న పెద్ద చెల్లెలికి ట్యూషన్ చెబుతాడు అతను. ప్రతి రోజూ తను వచ్చేసరికి అతను ట్యూషన్ పూర్తి చేసుకుని వెళ్ళిపోతాడు. కానీ ఈ రోజు ఇంకా ఉన్నాడు అంటే తనతో మాట్లాడటానికే అయి ఉంటుంది.

ఆలోచిస్తున్న మధుమతి అతని కేసి చూసింది.

కృష్ణమోహన్‌కి పాతిక దాటి ఉంటాయి ఏళ్ళు. మనిషి అందగాడు కాకపోయినా, కళ్ళలో చురుకుదనం అధికం. ఎంతో పట్టుదలగల వాడుగా అనిపిస్తాడు.

"ఇలా కూర్చోండి" అన్నది కుర్చీ చూపిస్తూ.

"థాంక్స్" అన్నాడు కూర్చుంటూ.

"నేను చెప్పే విషయానికి మీరు ఇష్టపడక పోయినా, నన్ను అపార్థం చేసుకోకూడదు. అంతే నేను కోరేది" అన్నాడు సూటిగా చూస్తూ.

"అలాగే, చెప్పండి" అన్నది మధుమతి నవ్వి.

"నాకు ఇంకా వివాహం కాలేదు. నా ఇష్టానికి అడ్డు పెట్టే వాళ్ళు ఎవరూ లేరు మా ఇంట్లో. నేను ఎమ్. ఎస్ సి. పాస్ అయ్యాను. ఈ రోజుకి నాకు ఉద్యోగం లేకపోవచ్చు. కానీ, రెండు మూడు నెలల్లో మన ఊళ్ళో ఏదో ఓ కాలేజీలో పోస్ట్ తప్పకుండా వస్తుందన్న నమ్మకం నాకుంది. మిమ్మల్ని రోజూ చూస్తుంటాను. నాకు తెలియకుండానే మీమీద ఓ ఆరాధన ఏర్పడింది. మీతో నా జీవితాన్ని పంచుకోవాలన్న కోరిక కలిగింది. మీరుకూడా నాతో వివాహానికి అంగీకరిస్తే, మీ పట్ల ఇన్నేళ్ళుగా పెంచుకుంటున్న ఆరాధనకు సాఫల్యం ఏర్పడుతుందని పొంగిపోతాను. మీ నిర్ణయం కావాలి ఈ విషయంలో. త్వర పడవద్దు. నిదానంగా ఆలోచించండి. రెండు మూడు రోజుల తరవాత చెప్పండి" ముగించాడు కృష్ణమోహన్.

అతని మాటలు వింటుంటే మళ్ళీ పులకించింది హృదయం. గంగాధరం, విఠల్ గుర్తొచ్చారు. వెనువెంటనే హృదయం మళ్ళీ బాధగా మూలిగింది.

"నేను వెళుతున్నాను" అని చెప్పి కృష్ణమోహన్ వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రెండు రోజులూ మళ్ళీ ఆలోచించింది మధుమతి. అవే కారణాలు! అవే సమస్యలు! అవే బాధ్యతలు!

ఆ సంవత్సరమే మెడిసిన్‌లో చేరిన తమ్ముడు చదువు పూర్తి కాబోతూ పెళ్ళి కెదిగిన చెల్లెళ్ళు, పక్షవాతంతో ఈ మధ్యనే మంచాన పడ్డ తండ్రి, ఈ సంసారాన్ని తలచుకుని అనుక్షణమూ భయపడే తల్లి అంటూ మరోసారి మధుమతి అంతరంగంలోని కోరికలని, ఆశలని నేలరాచి, ఆమె జీవితానికి సంకెళ్ళు బిగించారు.

రెండో రోజు కృష్ణమోహన్‌తో తాను ఆ వివాహానికి సుముఖంగా లేననీ, మరో నాలుగేళ్ళ దాకా అలాంటి ఆలోచన తనహృదయంలో లేదనీ చెప్పేసింది.

ఆ నిర్ణయం విని కృష్ణమోహన్ చూసినజాలి చూపు మధుమతి హృదయాన్ని వారం రోజుల పైన బాధ పెట్టింది.

* * *

"ఏమిటి అలా అయిపోయారు?" అడిగాడు గోపీనాథ్ అర్థంకాక.

"ఏం లేదు. . . చెప్పండి" అన్నది మధుమతి వాస్తవంలోకి మనస్సును తిప్పుతూ.

"మీ రెండవ చెల్లెలు పద్మని నేను వివాహం చేసుకోవాలను కుంటున్నాను. మా ఇంట్లో ఎవరూ కాదనరు నామాట. మీ అభిప్రాయంకూడ తెలుసుకోవాలని అడుగుతున్నాను". చెప్పాడు గోపీనాథ్.

అది విని ఓ అయిదు నిమిషాల పాటు మాట్లాడలేక పోయింది మధుమతి.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు? నాకు కట్నాల మీద ఆశ లేదు. నేను ప్రేమించింది వ్యక్తి హృదయాన్ని మాత్రమే. ఇందులో డబ్బుతో నిమిత్తం లేదు. మధుమతి ఎంతకీ మాట్లాడక పోవటంతో అన్నాడు గోపీనాథ్.

"నా కేం అభ్యంతరం లేదు" అన్నది నిర్లిప్తంగా.

నోటినుండి వెలువడుతున్నాయి మాటలు. మాటల లోకి తొంగి చూసిన నిర్లిప్తత మనస్సు లోకి తొంగి చూడలేక పోయింది. హృదయ మంతా ఏదో అసూయ! తను పొందలేని దాన్ని ఎవరో పొందుతున్న బాధ!

"థాంక్స్. . . మీరు ఏమంటారో నని భయపడ్డాను మొదట. . . రేపు మా అమ్మా, నాన్నలను తెస్తాను. మిగిలిన విషయాలు మాట్లాడతారు." సంతోషంగా చెబుతున్నాడు గోపీనాథ్.

గుమ్మానికి అవతల గాజుల చప్పుడయ్యాయి. గిలిగింత పెట్టినట్టు ముసి ముసి నవ్వులు. మరు క్షణంలో గబగబా అడుగులు వేస్తూ వెళ్ళిన చప్పుడు.

అక్కడ ఉన్న దెవరో మధుమతికి తెలుసు.

తన రెండవ చెల్లెలు. తన సహోదరి. తన నోటి వెంట ఆ అంగీకారానికై ఆత్రంగా ఎదురు చూసింది ఇప్పటి దాకా. తన అంగీకారంతో దాని మనస్సు పరవళ్ళు తొక్కుతూంది

మధుమతికి కళ్ళ వెంట నీళ్ళు తిరిగాయి.

అవి గోపీనాథ్ కంట పడకుండా జాగ్రత్త పడ్డది.

"నేను వెళ్ళి వస్తాను" అంటూ లేచాడు గోపీనాథ్.

తల ఊపింది మధుమతి నెమ్మదిగా.

అతను వెళ్ళిపోయాడు.

మంచం మీద వాలిపోయింది మధుమతి ఒక్కసారిగా. అంతరంగంలో ఏదో తుఫాను చెలరేగుతూంది. తన పైన తనకే చెప్పలేనంత జాలి. తన బతుకును గురించి తనకే భరించలేనంత హేళన.

పెద్దగా నవ్వింది మధుమతి.

ఆ నవ్వు తెరలు తెరలుగా వచ్చి కళ్ళ వెంట నీళ్ళు తెప్పించాయి మధుమతికి.

*